

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sè sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Jan. Jurančič: Umetno satovje. — Ant. Žnidarski: Naše čebelarjenje. — Fr. P. . . . v: Čebelarska pravila za zimo. — Dopisi. — Raznosterosti. — Listnica uredništva. — Inserat.

Umetno satovje.

V. Razne vrste umetnega satovja.

Konečno hočemo še pogovoriti nekatere vrste umetnega satovja. Prav za prav je to brez velikega pomena, vendar brez tega bi mislil kdo, da so pri nas na Slovenskem novejšje reči v tej zadevi celo neznane.

Kakor smo slišali iz zgodovine, bila je prva iznajdba Mehringova le satna medstena brez vseh celičnih nastavkov. Schulz izdelal si je potem take stroje, da je ž njimi delal medstene s celičnimi nastavki ter je imenoval ta svoj izdelek: umetni sat.

V l. 1887 je učitelj Körbs izumil enostranski sat. Ta je imel le na eni strani celice, z drugo stranjo bil je pa pritrjen na ploščevino. Kakoršna je bila ta iznajdba, tak je bil najbrže tudi bistrourm, ki jo je stvoril: „enostranski“. Naš oče dr. Dzierzon se je izjavil o tej iznajdbi, da je podobna detetu, takozvanemu nestvoru, ki se brez ene roke, brez ene noge, s pol glavo itd. porodi. Ves krič o tej pohabljenosti bil je v par letih pri kraji.

Pravi se, da delajo v Ameriki od l. 1890 umetno satovje s splošno, celo do 1 m globokimi celicami. Od take velikanske gruč odrezujejo potem z razbeljeno žico kose ali plošče tako debele, kakor hočejo imeti na umetnem satu celice globoke. Ti-le odrezki imajo tedaj celice brez

dna, zato jih lepijo na ploščevino. Ta, kakor se mi zdi, diši prav po „amerikansko.“

L. 1890 videl sem v Gradcu na razstavi kositarni umetni sat. Narejen je bil iz kositarne plošče, na koji so bile celice sestavljene iz zavihanih kositarnih trakov. Ta sat je bil tam na razstavi z medom napolnjen; vendar ne ve se, ali so spravile čebele same med vanj, ali je moral storiti večino dela — človek. Za iznajdbo, oziroma nje pravico, trgala sta se dva Avstrijca, Andriška in Steigel. Tudi o tem satu ni več duha, ne sluha.

Schulz dela nadalje tudi sate z vloženo ploščevino in take z vdeleno žico.

V nekaterih tvrdkah dela se umetno satovje z ravno medsteno, t. j. celice imajo ravno dno, ne kakor pri naravnem satovji obstoječe iz treh rombov. Pameten človek se čudi takim protinaravnim novotarijam. Tudi iz belega (beljenega) voska delajo satovje, kar istotako nima nobene vrednosti, le cena je višja.

Nekaterim izdelovateljem se je priljubilo svoj izdelek nazivati s posebnim imenom, kakor: Lieblingswabe, Königinwabe, Meisterwabe itd. Zakaj še pa nikar D—ckwabe, ker je navadno vse druge grdobe več zraven, kakor voska? Zakaj Königinwabe, ali se v tistem satu valijo same matice, v drugem sami mojstri itd.? Ali ni to bahata neumnost, ki izvira iz sebičnosti, ker hočejo taki kričači svoj izdelek s prilizovalnimi priimki nad blago drugih povzdigniti. Pomnite, vsako blago, ki ima kake posebne, laskave priimke, je za nič, tega ne kupujte!

Najnovejša iznajdba v tem oziru je pa umetni sat s popolnimi celicami; izumil ga je P. Warnstorf-Buslar l. 1893. Stalo je gotovo veliko truda, dela, časa in denarja, predno so bili zgotovljeni stroji, s kojimi se izdelava popolen sat; vendar vsa ta težavna iznajdba nima zdatnega praktičnega pomena. To satovje je predrago, da bi se izplačalo ga naročiti; tudi je prenežno in prerahlo, ker se navadno že na pošiljativni močno poškoduje, še manj se pa more sili v izmetalnici zoperstavljati. Kdor ima tako neokretne čebele, da same celo ne znajo satovja zidati, naj si naroči popolno umetno satovje. Ta iznajdba je le učenega pomena, ker dokazuje, da tudi na čebelarstvu človeški um napreduje in se vzdržuje na visočini časa.

Iz tega previdiš, dragi čitatelj, prijatelj čebelar, da res marsikatera iznajdba samo zato zagleda beli dan, da prej ali slej zopet zgine. Vse te sorte umetnega satovja, ki smo jih naštevali, so razven ene vrste brez vsega gospodarskega pomena za čebelarja. Le navadni umetni sat s srednjevisokimi celičnimi nastavki je velike vrednosti. Naročimo si tedaj satne stiskalnice, ter si delajmo umetno satovje sami. Ena taka stiskalnica zadoštuje v potrebi za več čebelarjev, za celo ali za več občin. Tudi lahko dela eden za več čebelarjev, koji mu potem primerno plačajo od komada. Naročiti si pa satovje le v najskrajnejši sili in še takrat od zanesljive, domače tvrdke, od koje se naj tudi jamstvo za pristnost voska zahteva.

Ne bodimo pa preveč zaljubljeni in navezani na umetno satovje, ker v občem oziru nima umetni sat nikdar tiste vrednosti kakor

naraven. Jasen dokaz za to dajejo nam čebele same; matica se namreč vedno bolj izogiblje in obotavlja leči jajca vanj, nego v naravnega, akoravno smo ga obesili med nezadelano zalego. To lahko vidimo pri mladem roju, kjer je v vsaki novonarejeni celici že jajce; ako mu pa damo umetni sat, našli ga bomo še najbrž čez 5-6 dni praznega. Čeravno je tedaj za večjega čebelarja, ki hoče glede pridelka tekmovati s svojimi tovarši, umetno satovje neobhodno potrebno, vendar je le nadomestilo naravnega, kojega popolnoma nikdar ne nadomesti; je le pomoč v potrebi, da se čebelam zabrani preveč trotovega dela. Jan. Jurančič.

Naše čebelarenje.

(Piše Anton Žnidaršič.)

Kranjska čebela pridobila je tekom zadnjih desetletij obilo simpatije med širnim svetom. Od leta do leta razpošilja se ogromno število te pridne živalice na vse kraje sveta. Neguje in izkorišča se naša čebela uspešno po velikem svetu, v njeni domovini pa je racijonelno čebelarenje na zelo nizki stopinji. Drago plačuje tujec kranjsko čebelo, o kateri pridnosti, krotkosti in vztrajnosti je vže toliko slišal; mi pa, ki jo imamo doma, ne vemo ceniti njenih dobrih lastnosti. Čas je tedaj, da pričnemo tudi sami ceniti domače blago, da pričnemo tudi iz čebelarstva zajemati vir dohodkov, kateri se nam od dne do dne znižujejo. V tem listu povedalo se nam je, da je treba znati v prvi vrsti racijonelno čebelariti, kajti le to nas privede k uspehom. Da pa to dosežemo, treba je pouka.

„Pred vsem učite se teorije“ ta rek slavnega Berlepša ponavlja se preobilookrat pri vseh čebelarskih razpravah in tudi nam je pred vsem potrebno učenje teorije. Življenje čebele je vže samo na sebi tako čudopolno, da je vže poznanja tega treba, ako hočemo uspešno čebelariti. V toliko večji meri učiti se moramo pa tudi navodil, katera služijo v to, da čebelam pomagamo, kamor si več same pomagati ne morejo, da jim napravljamo primerna bivališča in tako skušamo od njih dobiti kolikor mogoče več dobička. Kdor ima veselje do čebel, poprimi se z vso vnemo čebeloreje, umne racijonelne čebeloreje in videl bo kako lep sad mu bo prinašala. A ne samo to, da bo imel dobiček od njih, zadobil bo tudi veselje do proučevanja njihovega življenja. Saj jih vidimo čebelarje, kateri čebelarijo z nepremakljivim satovjem, kako porabijo vsak prosti čas, da se radujejo nad svojimi čebelicami, s kako vnemo pripovedujejo svoje skušnje in dogodke. Kaj pa še le tisti, ki pozna vse življenje čebele, ki čebelari s premakljivim satovjem. Ko se snideta dva čebelarja, ne moreta dokončati svojih medsebojnih pogovorov. Saj je vendar tako zanimivo, tako poučljivo, po kremenotrdnih zakonih vodeno gospodarstvo čebele. Proučevati pa je treba ne samo življenje čebele, ampak tudi krajevne razmere; za vsak kraj ni enako čebelarenje, treba si je toraj po krajevnih razmerah delovanje prirediti.

Mi stavimo obilo upanja v naše letos ustanovljeno čebelarско društvo in upamo tudi, da bo naša domovina premnogo pridobila po tej organizaciji, ako jo bode tudi narod slovenski podpiral v tem podjetju.

Da pa pridemo takoj v začetku v okom zaprekam, katere je poznejše zelo težavno odpraviti, opozarjam čebelarje na sledeči pogoj :

Vsa večja čebelarska društva, določila so si po večletnih skušnjah in po temeljitem proučevanju, kot pripravno spoznano jednako mero, po tej so se vse priprave, kakor panji, okvirji, stiskalnice za med in enako orodje izdelovale. Zaradi tega je tudi pri nas neobhodno potrebno, da si takoj v začetku določimo jednako mero. Te mere naj bi se potem vsi slovenski čebelarji poprijeli, in to mero zastopalo bi tudi naše društveno glasilo. Jednaka mera nam bo v vsakem oziru veliko koristila, nasprotno bi nam pa različne mere veliko neprilik delale. Ako bodemo kupovali ali prodajali panje, okvirčke, trčalnice (metalnice) za med, stiskalnice za umetno satovje in različno drugo, ali ne bo skrajno neprilčno, ako imata kupec in prodajalec različni meri. V letošnej zimi treba je jednako mero določiti, bodisi po pismenem obravnavanju, ali pa po posebnem shodu čebelarskega društva. (Najbolje bi bilo, da se ta točka dene na dnevni red prihodnjega občnega zbora „Slov. čeb. društva“. — Op. ured.) (Konec prihodnjič.)

Čebelarska pravila za zimo.*)

(Priobčuje Fr. P . . . v.)

„Nesrečna zima mrazi me, in dolgo preč ne spravi se“ — smo pevali blažene mladostne dni v šoli; pristavili bi pa lahko kot čebelarji še besede : „ne štedi naše čbelice“. Po leti bi marsikdo čebelartil, ljudstva se razvijajo sama ob sebi, če le božja narava nekoliko bogato natoči v cvetne čaše sladkega nektarja. (Nektar so imenovali stari Grki pijačo iz vina in medu, ki so jo baje pili njihovi bogovi na gori Olimpu; nam pa je nektar sladka tekočina, ki jo nabirajo čebele na cvetju in predelajo v svojem želodcu v med). Druga pa je po zimi. Jeden sam leden mož lahko uniči blagoslov mnogih poletij. Kaj ti pomaga, če so ti čbelice po leti še tako pridno nabirale, ti pa jih v zanikernosti pustiš zmrzniti, ali jim daš funt medu premalo in ljudstvo pogine malo pred spomladno pašo ali vsaj po sili izmeče zalogo, da potem ostane slabič celo leto.

Skušeni čebelarji imajo zatorej dobro, naravi primerno prezimovanje za podlago vsega čebelarstva. Kaj nam je tedaj storiti, da se bomo smeli imenovati umni čebelarji? Treba je :

I. Čebele dobro vzimiti;

II. je pazno prezimiti; in

III. nad vse previdno izzimiti.

*) Po kaj rabni brošurici: »Die Bienen im Winter« v. Michaelis, Leipzig-Reudnitz. II. izdaja, 15 kr.

I. Vzimovanje čebel.

Kakoršna setev, taka žetev. Setev naša je vzimovanje. Po naši misli je le gorko vzimovanje naravi čebelni primerno; čebelica ni in ni kak severni (beli) medved, toplota je njen živelj kot ribi voda, mraz jej je smrt. Zato mojster-čebelar prezimuje le:

a) Močne in zdrave polke z mlado matico. Slaba ljudstva redno poginejo tudi v najtoplejšem stanovanji. Da si namreč pri velikem mrazu ohrani toplota, treba mu je veliko gibanja, močnega pahljanja s krilci. To jih utruji, da pridejo le še bolj trudne iz zimskega počitka. Spomladi ne morejo z zalego nikakor naprej in prva paša je zanje zgubljena. Vsled mnogege gibanja pa potrebujejo tudi mnogo več hrane, kot mirno sedeč, močen polk; in ker se ne morejo v mrazu na prostem očistiti, nastane griža. Brezmatičen panj pustiti čez zimo pa bi bilo naravnost bedasto; celo zimo ne bo imel miru. Stara matica ti lahko pogine v času, ko si druge ne moreš izrediti, torej proč z njimi! Do močnih panjev prideš, ako na jesen več slabih združiš ali če v velikem srpanu in kimovcu špekulativno pitaš, (da si namreč ta čas zarediš obilo mladih čebel, ki najbolje zimo prinesó).*)

b) Prezimumaj majhne pozne rojiče kot nastavke (ali škatlje) močnih panjev! Močnemu panju se namreč veha odvzame in zapre z žičnato (drateno) mrežico. Na to se postavi panjič z rojem; treba ga je seveda skrbno odeti, imeti pa mora svoje žrelce.

c) Oskrbi žival bogato z medom! Nikjer se skopost tako slabo ne vračuje, kot v naši stroki. V zimskem mrazu sploh čebelice ne potrošijo veliko; o zavarovani, mirni legi porabi zdrav polk komaj nekaj funtov. Skušnja uči, da močno ljudstvo v gorkem panju z 10—12 kg medu v vseh okoliščinah dočaka spomlad, in sicer porabi:

v vinotoku	3—4 funte,
„ listopadu	1—2 „
„ grudnu	1—2 „
„ prosincu	1—2 „
„ svečanu	2—3 „
„ sušcu	3—5 „
„ malem travnu	4—6 „

Skupaj . . 16—24 funtov = 8—12 kil.

Med mora biti dober! Strjen, cukrnat ali kakor pravimo kristaliziran med, zlasti ogrščin in prida, ker čebelice ne morejo trdih zrn stopiti. Škodljiv je tudi nezadelan med, ki vlačí nasé vlažnost, se rad okisa in provzroči drisko (grižo). Najboljša hrana je jesenski iz raznih cvetlic nabrani med. Če bi pa kdo ne imel medu, bi si zamogel pomagati s kandis-sladkorjem. Vzemi 4 funte sladkorja, 3 funte mrzle vode in tako dolgo kuhaj da izpari med vednim mešanjem 1 funt tekočine. Lonca ni treba pokrivati. To raztopino daj čebelam meseca vel. srpana, ali vsaj kimovca, da jo zamorejo še zadelati.

*) V krajih z jesensko ajdo tega ni treba, ker jih narava sama najbolje pita.

s pokrovcí. So tudi čebelarji, ki devajo na jesen velike kose kandisa nad glavo čebelne gručé. Čebele pri tem baje kaj malo potrošijo, 4—6 funtov jim je dosti čez zimo. Seveda je pri tem paziti, da potrebni sopar ne uide, sicer bo joj! žeja in lakota ob jednom.

d) Med posameznimi medenimi sati ne sme biti praznine niti praznega satu. Zakaj ako čebele sredi zime naleté na prazen sat, vlada pa ravno najhujši mraz, tedaj čebele ne prekoračijo praznega satu, da bi dosegle bližnji polni sat: lakote poginejo. (Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Z Barja. Gospod urednik! Tu imate že zopet moje pismo, da mu preiščete obisti in preudarite, ali naj gre v list ali v Vaš koš. V zadnjem slučaji se bodem tolašil, da Vam preostaja boljšega gradiva.

V zadnjem času me je združenje čebel iz raznih panjev jako skrbelo. Bral sem o tem že marsikaj, a načini združenja so tako različni, da se je človeku težko odločiti, kako naj bi si stvar najboljše uredil. Toliko sem takoj uvidel, da brez mešička „smocker“ ne bode šlo, radi tega sem si ga skušal izposoditi, kar pa ni šlo, ker bi jaz mešiček izposojevalcu lahko pokvaril in ga ta tudi vedno sam rabi. Naročim si ga od Švarca. Stane me s poštino vred 1 gld. 92 kr.

Hladnega, deževnega dne — 18. oktobra — pripravim se k delu. Nabašem „smocker“ s sunjo, prižgem jo, pa piham čebelicam na srce. Menite li, da so se genile? Kaj še. Potem sem jim kadil s tobakom $\frac{1}{4}$ ure, čemur so se odtegnile za satje, a skozi žrelo se ni prikazala nobena.

To me je ujezilo in lotil sem se stvari na prav jednostaven način. Slabičem sem vzel satnik za satnikom pa ga ogrebel na deščico, ki sem jo postavil zadej k panju. Ogrebene čebele so se pričele prav precej prašiti, ter so se pomikale čedalje bolj v tuje jim stanovanje. Prvotne stanovalke so pričele pač močno vršati, tekale so zbegane semintja, pomaknile se slednjič v središče, a boja nisem zapazil prav nobenega. Tako sem združil šestero panjev s družimi šesterimi. V nekaj urah po združitvi je bilo v panjovih že zopet vse mirno in v naslednjih dneh so redno izletavale.

Tehtal sem panjove 10. sept. in sedaj pred združitvijo in našel sem, da je porabil največji slabič v tem času 1 kg svoje teže, najbolj živalni, močni panji, ki so imeli vsaj 5krat toliko živali, pa tudi samo 1.20—1.50 kg.

Za me bode veljalo pravilo: Združuj takoj v prvih dneh oktobra, ko ni več zalege, v hladnem vremenu, pa brez vsacih „komedij“.

Prezimi hočem 2 „Amerikanca“, 1 „Pavlina“, 2 „Kranjca“ in 1 panj, katerega Vam ne bodem opisoval. Uničil sem pa „Gerstunga“, ker ni bil delal po satnikih, in tudi nisem vedel teže praznega panju. A živali je bilo v njem, da je bilo veselje! Žaloval sem za njim.

Ste videli že kedaj čebelariti koga na splavu? Jaz sem storil tako. Nastopila je povodenj čez vse Barje pa tudi čez naš šolski vrt in pot do ulnjaka mi je bil zaprt, dan pa krasen. Zbijem splav, napnem jadra in po-

nosno jadram „brez vetra“ do ulnjaka, kjer odprem nemirnim živalicam njihova stanovanja, da so poletele v sončni sjaj! Pač sem se bal, da mi bodejo preveč tonile, toda brez vzroka. Pred ulnjakom sem jim napravil most, da so si onemogle „starke“ oddihavale, zrak pa je bil brez vsakega vetriča. Tako se mi je vse po sreči zvršilo.

Povem naj le še, da sem imel 18. septembra zadnji roj, ki je pa odnesel peté in nekaj medu. No, vse ne more biti po naših željah!

Da ste mi zdravi!

Fran Črnagoj.

Raznoterosti.

Pod kakimi okoliščinami naše rastline bolj medijo? Nek ogerski čebelar ima zmerom jeden panj na tehtnici, da zamore natančno opazovati, koliko čebele vsaki dan nabero. Pri tem je prišel do prepričanja, da je paša ob dnevih, ki sledé mrzlim nočem znatno bogatejša od paše po gorkih nočeh. Tudi vetrovne smeri delajo velikansko razliko v beri. Kadar piha vzhodnik, severovzhodnik ali sever, so cvetlice precej suhe na sladčicah. Tedaj bi lahko sklepali, da mora pri jugu cvetje medu kar prekipevati? In res. Okrog Budapešte prevladujejo severni in zahodni vetrovi, in paša je tedaj kaj pičila; v trenutku pa, ko razpne peroti jug, kar se pa žal le redko zgodi, se paša podvoji, da potroji. Gergelyi je na svojem panju za časa travniškega in akacijinega cvetja opazoval dnevni prirastek na teži, ki je bil pri vzhodnem, zahodnem in severnem vetru 15 do 16 *dkg* (dek), pri jugu pa 1 *kg* 15 *dkg* do 1 *kg* 50 *dkg*, dasi čebelari v bolj revni pokrajini za čebele.

Fr. P.

Starost čebel. Matica doživi povprečno 3 1/2 leta, največ 5 let; njena starost se dá precej natanko določiti iz stanja zalege. Stara, oslABLJENA matica stavi jajčeca neredno in s presledki, kar se posebno dobro vidi pri pokriti zalegi. Pri panjih z redko zalego je treba skrbeti za mlado, čvrsto matico. Delavke, ki se izležejo do konca maja, zamrjó že do jeseni; tek njihovega življenja znaša krog 6 tednov; po sv. Janezu Krstniku izležene pa navadno prezimijo in dosežejo potem starost 9—10, celo 12 mesecev. Trotje, so navadno žrtev v neslavni trotovski vojski, ki se bije v juliju in avgustu, ob slabi paši tudi prej. Sladkosnedi postopači popadajo deloma pod bridkimi bodalci čebelnih Amazonk, deloma jim brezdomovinstvo in lakota uničita mlado bitje, ki traja le redko čez 3 mesece. Pozneje izleženi trotje (zlasti v brezmatičnih panjih) prezimijo in imajo ob zadnji uri 8—9 mesečnih križev na plečih.

F. P.

Koliko čebel je v roju, ki tehta 1 *kg*? Že slavni pl. Berlepš je delal poskuse, da bi zvedel koliko praznih (ne medu nasičenih, kakor pri rojih) čebel gre na 1 funt. Našel je, da približno 5600. Letos pa je hotel neki čebelar za gotovo vedeti, koliko čebel je v roju, ki tehta 1 *kg*. Vzel je škatljo, ki je imela na pokrovu za grah debelo odprtino. V to ogrene roj ter ga na natančni tehtnici stehta. Na to začne nalik staremu Ciklopu v Odisejovi povesti čebelo za čebelo spuščati skozi odprtino — štel jih je do 200. Bilo je to dolgočasno delo 1/2 ure, zlasti ker čebele niso hotele iz

škatlje, kjer je bila matica, proste pa so spet priletavale napotje delat. Po izletu 200 čebel sem našel natanko 30 gr zgube na teži. Torej tehta 1000 rojevih čebel 150 gr 10.000 čebel 1½ kg, 20.000 čebel 3 kg — in to je dober roj. Potem takem pride na 1 kg težek roj slučajno lahko pomljivo število 6666 čebel. Fr. P.

Smrt voščenim vešam! Ako se voščene veše nahajajo v večjem številu pri tvojem uljaku, priporočamo to-le sredstvo: Vzemi star, odprt sod, morda petrolejski, namaži ga od znotrej s kakim lepilom (smola, tēr ali mušji lim) in postavi ga na večer pred uljak. Odprti konec mora biti zgoraj. Ko se stemni, postavi na dno gorečo luč. Nebroj več in drugih ponočnih metuljev najde smrt v plamenu, drugim pa bodo lepljive stene sodove privoščeni grob.

Listnica uredništva.

Gospod Jan. Kr. K. v Št. V. (Dolenjsko): Mesečna čebelarstva opravila spisaval bo s pričetkom prihodnjega leta neki gospod, ki je gotovo izmed najboljših čebelarjev na Kranjskem. Kar se tiče slik, se Vam bo tudi deloma ustreglo. — Gosp. J. S. v K. pri S.: Ne Vi sami, že več drugih naročnikov se je pritožilo, da niso prejeli, kake številke; nekaj je pač zakrivil prejšni društveni tajnik, vendar so deloma tudi poštna neprilike uzrok, da list ne pride pravemu v roke. — Gosp. A. T. v R. pri Z. (Štajersko): Čudno! Če ste le naslov prav naredili, dobiti bi morali na vsak način topilnik. V kratkem ga najbrže tudi naše društvo naroči, morebiti bo srečnejše; potem se Vam tudi naznani, če ga je društvo prejelo ali ne. — Gosp. I. B. v Il. B.: Opis diagonalnega panja imamo pač na razpolago, a v francoščini; če umete, Vam ga drage volje pošljemo. Poprimite se raje Gerstungovega panja, ker je vendar še dvakrat ceneji, kot diagonalni. Gosp. F. Ž. v T.: Kar želite vedeti, najdete natančneje opisano v današnjem članku: čebelarstva pravila za zimo. — Gosp. J. H. v S.: Na Vaše vprašanje odgovorimo pozneje.

Udnina in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati č. g. Frančišku Mekincu, duhovniku v pokoju, cesta Mestni log št. 8, Trnovo, Ljubljana, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.

Prvi češki čebelarški zavod

Vaclava Švarca v Kolči

(pošta in postaja proge Praško-Duehovska Koleč, Češko)

Priporoča česke normalne dvo- in trinadstropne ulje, Dzierzonov dvojček, ameriški ulj Langstrothov, češki ulj „Kapucin“, slamnati valjar z nastavkom, metalnice za dva in štiri okvirčke, topilnike za vosek, valjaste in kovinske stroje za izdelovanje umetnih medsten, medstene, čebelarstva kape in druge čebelarstva potrebščine. — Žive čebele pošilja domače, kranjske, slavonske, laške in stepne. Med in vosek. Koledarje češko-slovanskih čebelarjev za l. 1894 do l. 1898, samozaložba. Čebelarstva liste in spise.

Cenik zastonj in franko. — Izvoz v dežele slovanske.

☛ Lastno izdelovanje. ☛

Odgovorni urednik Avgust Pucihar. — Lastnik »Slovensko čebelarstvo«.

Tiskajo Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.